

HOL A MÁSIK SZÍVEM?

KOPECZKY LÁSZLÓ

Örökölt kabátomban két kőszív volt, jobb és bal zsebemben.

Kicsikék, a tenger mosta őket szív alakúra.

Ha a kabátot felvettem, mielőtt elindultam volna, mindig megsimogattam a köveket-szíveket.

S most a bal nincs meg.

Lehajtott fővel járok, keresem a szívemet.

Kabát és bánat egy szóke gyerek után – most már férfi – maradt rám, ki most két óceánon is túl van.

Nem értem, nem értem . . .

Pedig úgy vigyáztam!

Kisodródhatott?

De hisz a zsebemben mást nem tartok, csak a kezemet. A két szívet morzsolgatom, miközben átmelegedik a harmadik.

Most fél zsebemre sántítok.

Úgy érzem: sajoj az elárvult.

Természetesen a kő, mert amaz odabenn azóta, hogy meghasadott itthagytatásom napján lassan, teljesen érzéketlenné válik.

Jól van ez így, ha nem akarok ámokfutóvá válni maradék napjaimra.

Te elhallgathatsz, piros, de legalább a kő emlékezzen.

Még friss a zseb.

Ha kezem odasurran, belém nyilallik: hol lehet a másik szívem?

Tapodnak rajta? Odébb rúgják?

Ahogy belső látásom homályosul, a szóke gyermek képe úgy fakul.

Csak a két zsebszív.

Jaj, már csak egy!

I s t e n e m, h o g y t u d a k ő f á j n i !